

Դանիելի Գիրքը — Թիւ Յիսունհինգ

Մարգարեական գորելենի բացահայտումը . Գաբրիելի հայտնությունը
Դանիելին

Jeff Pippenger
2024-01-19

Գաբրիելը եկավ Դանիելի մոտ այն բանից հետո, երբ նա ըմբռնել էր Երեմիայի
մարգարեության մեջ նշված գերության յոթանասուն տարիները, ինչպես նաև Մովսեսի
երդումն ու անեծքը:

Իր թագավորության առաջին տարում ես՝ Դանիելս, գրքերից հասկացա տարիների
թիվը, որի մասին Տիրոջ խոսքը եկավ Երեմիա մարգարեին, որ նա պիտի լրացներ
յոթանասուն տարի Երուսաղեմի ավերակությունների վրա: ... Այո՛, ամբողջ
Իսրայելը հանցանք գործեց քո օրենքի դեմ՝ շեղվելով, որպեսզի չհնազանդվի քո
ձայնին. ուստի անեծքը թափվել է մեզ վրա, և այն երդումը, որ գրված է Աստծու
ծառա Մովսեսի օրենքում, որովհետև մենք մեղանչեցինք նրա դեմ: Եվ նա
հաստատեց իր խոսքերը, որ ասաց մեր դեմ և մեր դատավորների դեմ, որոնք
դատում էին մեզ, մեզ վրա մեծ աղետ բերելով, որովհետև ամբողջ երկնքի տակ չի
եղել այնպիսի բան, ինչպիսին եղել է Երուսաղեմի վրա: Ինչպես գրված է Մովսեսի
օրենքում, այս ամբողջ աղետը եկել է մեզ վրա, սակայն մենք աղոթք չմատուցեցինք
մեր Տեր Աստծու առաջ, որպեսզի դառնանք մեր անօրենություններից և
հասկանանք քո ճշմարտությունը: Ուստի Տերը հսկել է այդ աղետի վրա և բերել այն
մեզ վրա, որովհետև մեր Տեր Աստվածը արդար է իր բոլոր գործերում, որ անում է,
քանզի մենք չհնազանդվեցինք նրա ձայնին: Դանիել 9:2, 11-14:

Դանիելի գործածած այն բառը, որը թարգմանվել է որպես «երդումը», նույն այն բառն է,
որ Մովսեսն օգտագործեց Ղևտացիս քսանվեցերորդ գլխում, և որը թարգմանվել է
որպես «յոթ անգամ»: Քույր Ուայթը մեզ տեղեկացնում է, որ իններորդ գլխում Դանիելը
ձգտում էր հասկանալ Երեմիայի յոթանասուն տարիների ժամանակահատվածի և
երկու հազար երեք հարյուր տարիների ժամանակահատվածի փոխհարաբերությունը:
Ութերորդ գլխում Գաբրիելին պատվիրվել էր Դանիելին հասկացնել երկու հազար երեք
հարյուր օրերի տեսիլքը, և իններորդ գլխում վերադառնալով՝ Գաբրիելն ավարտում է
իր գործը և Դանիելին հայտնում, որ մտովի առանձնացնի այն երկու տեսիլքները, որոնք
եղել են յոթերորդ, ութերորդ, ինչպես նաև իններորդ գլուխների թեման: Այդ երկու
տեսիլքներն են այն «գիտության աճի» թեման, որ ապակնքվեց 1798 թվականին:

Երեմիայի յոթանասուն տարիները և Մովսեսի «անեծքը» երկուսն էլ «յոթ
ժամանակների» խորհրդանիշներ են, ինչպես ներկայացված է Մովսեսի «երդմամբ»,
սակայն Գաբրիելը պատրաստվում է ներկայացնել երկու հազար երեք հարյուր տարվա
ժամանակահատվածի բաժանումը: Այն կարող է ճիշտ կերպով բաժանվել միայն այն
ժամանակ, երբ ոտնատակ տրման տեսիլքի («chazon») և հայտնության տեսիլքի
(«mareh») փոխհարաբերությունը ճիշտ կերպով բաժանվի: Գաբրիելը սկսեց այն բանից,

որ ցույց տվեց՝ հրեաներին տրված էր չորս հարյուր իննսուն տարվա փորձաշրջան: Այդ ժամանակահատվածը նույնն էր, ինչ ապստամբության այն չորս հարյուր իննսուն տարվա ժամանակահատվածը, որը առաջ էր բերել գերության յոթանասուն տարիները:

«Վճռված» բառը քսանչորսերորդ համարում վերաբերում է մ.թ.ա. 457 թվականին տրված երրորդ հրամանագրի հրապարակումից մինչև մ.թ. 34 թվականին Ստեփանոսի քարկոծումը ընկած ժամանակաշրջանին, սակայն «վճռված» բառը քսանվեցերորդ և քսանյոթերորդ համարներում նույնացնում է հեթանոսության և պապականության ավերիչ զորությունները:

Եվ վաթսուներկու շաբաթներից հետո Մեսիան պիտի վերացվի, բայց ոչ իր համար. և գալիք իշխանի ժողովրդի կողմից պիտի կործանվեն քաղաքն ու սրբարանը. և դրա վերջը պիտի լինի ջրհեղեղով, և մինչև պատերազմի վերջը ամայացումներ են որոշված: Եվ նա շատերի հետ ուխտը պիտի հաստատի մեկ շաբաթով, և շաբաթվա կեսին պիտի դադարեցնի զոհն ու ընծան, և պղծությունների տարածման պատճառով այն պիտի ամայի դարձնի՝ մինչև վախճանը, և այն, ինչ որոշված է, պիտի թափվի ամայացածի վրա: Դանիել 9:26, 27.

Գաբրիելը հայտնում է Դանիելին, որ այն բանից «հետո», երբ «Մեսիան» «կտրվի», «եկող իշխանի ժողովուրդը պիտի կործանի քաղաքն ու սրբարանը»: Հեթանոսական Հռոմը կործանեց «քաղաքն ու սրբարանը» այն պաշարման ընթացքում, որը տևեց ճիշտ երեքուկես տարի՝ մ.թ. 66-ից մինչև 70 թվականը: Գաբրիելը նշում է, որ «պատերազմի վերջը» լինելու էր «հեղեղով», և որ պատերազմը բաղկացած պիտի լիներ «ամայացումներից»: Այն պատերազմը, որ իրականացվեց Երուսաղեմի և սրբարանի դեմ, այն ոտնակոխ անելն էր, որ իրականացվեց հեթանոսության և պապականության կողմից: Սկզբում Երուսաղեմը կործանող հեթանոսական ուժը Բաբելոնն էր, սակայն այն հեթանոսական ուժը, որ Մեսիայի խաչվելուց հետո կործանեց այն, հեթանոսական Հռոմն էր: Սակայն սրբարանի և զորքի դեմ պատերազմը իրականացվեց երկու ամայացնող ուժերի միջոցով, և Սուրբ Գրքում այդ երկու ամայացնող ուժերից երկրորդը պապականությունն է:

Պապականությունը այն իշխանությունն է, որ ներկայացված է որպես «հեղեղող մտրակ». այն Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարի այն իշխանությունն է, որ «հեղեղի պես գալիս է ու անցնում»: Երուսաղեմի կոխկրտումը, որ սկսվել էր Բաբելոնով և շարունակվել երկաթե ազգով, որը, ինչպես Մովսեսն է նկարագրում Բ Օրինաց գրքում, խոսում էր մռայլ խոսքեր, իր հերթին հաջորդվեց պապականությամբ: Մինչև կոխկրտման ավարտը «ամայացումներ» էին «վճռված»: Քսանյոթերորդ համարում Քրիստոսը մեկ շաբաթով շատերի հետ հաստատում է ուխտը: Այդ շաբաթվա մեջտեղում երկրային զոհաբերական համակարգը պետք է դադարեր, քանի որ Քրիստոսը սկսում էր Իր քահանայապետական ծառայությունը երկնային սրբարանում: Հրեաների անհնազանդության պատճառով այն փորձության ժամանակի ընթացքում, որ նրանց համար կտրված էր, սրբարանը և քաղաքը կրկին պետք է ամայացվեին:

Համարը ասում է. «և պղծությունների տարածման համար նա այն ամայի պիտի դարձնի, մինչև իսկ վախճանը, և որոշվածը պիտի թափվի ամայացյալի վրա»: Երբ հրեաները վերջապես մինչև եզրը լցրին իրենց փորձաշրջանի բաժակը, քաղաքն ու սրբարանը պիտի ամայի լինեին մինչև պատերազմի վախճանը: 1798 թվականին ռոնակոյի լինելու «վախճանի» ժամանակ «որոշված» էր, որ պապականությունը մահաբեր վերք պիտի ստանար: Այնուհետև քաղաքն ու սրբարանը պիտի վերականգնվեին և վերաշինվեին, ինչպես նախապատկերվել էր, երբ հրեաները երեք հրամանագրերի ներքո դուրս եկան բառացի Բաբելոնից:

Մինչև այդ պատերազմի ավարտը Երուսաղեմը պետք է ոտնատակ տրվեր պապական իշխանության կողմից: Այն մարգարեական ժամանակաշրջանները, որոնք կազմում են երկու հազար երեք հարյուր տարիների ներսում եղած առանձին ժամանակահատվածները, կարող են ճիշտ հասկացվել միայն այն ժամանակ, երբ յոթանասուն տարիների ոտնատակ տրման տեսիլքի հարաբերությունը հասկացվում է սրբարանի և զորքի վերականգնման տեսիլքի հետ կապակցված: Մովսեսի անեծքի սփռման տեսիլքը մերժել՝ նշանակում է մերժել հավաքման տեսիլքը: Յոթանասուն տարիների տեսիլքը սփռման տեսիլքն է: Երկու հազար երեք հարյուր տարիների տեսիլքը հավաքման տեսիլքն է: Յոթանասուն տարիների տեսիլքը սփռման «chazon» տեսիլքն է, իսկ երկու հազար երեք հարյուր տարիների տեսիլքը հավաքման «mareh» տեսիլքն է:

Ուրեմն, ինչ որ Աստուած միաւորեց, մարդը թող չբաժանի: Մարկոս 10:9.

Երկու տեսիլքներն էլ մարգարեաբար միացվել են իրար, և մեկը մերժել նշանակում է մերժել երկուսն էլ: Այս փաստը ցույց է տալիս, որ թեև ադվենտիզմը պնդում է, թե պահում է երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեությունը, այն մերժել է ադվենտիզմի կենտրոնական սյունը, նույնքան անշուշտ, որքան 1863 թվականին մերժեց «յոթ ժամանակները»: Մի թե հրեաները չէին դավանում, թե պահում են Աստծո օրենքը: Մի թե հին Իսրայելը չէր դավանում, թե սպասում է Մեսիային: Դավանությունն անիմաստ է, եթե այն չի հաստատում Աստծո Խոսքը:

Միլլերականները վերջապես 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը ճանաչեցին որպես երկու հազար երեք հարյուր օրվա ժամանակաշրջանի ավարտը, սակայն նրանց հասկացողությունը սահմանափակ էր: Միայն մեծ հիասթափությունից հետո լույս բացվեց երկնային սրբարանի և Քրիստոսի՝ այդ օրը Ամենասուրբ Տեղում հայտնվելու վերաբերյալ: Միայն այդ թվականից հետո նրանք տեսան երրորդ հրեշտակի պատգամը և Աստծո օրենքը:

Տերը նպատակ ուներ բազմապատկելու մարգարեական լույսը, որ կապված էր երկու հազար երեք հարյուր տարիների հետ, և 1856 թվականին Նա բացեց դուռը հետագա լույսի համար, իսկ հաջորդ յոթ տարիների ընթացքում ադվենտիզմը փակեց այդ դուռը: Միայն 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից հետո էր, որ Տերը մարգարեության ուսումնասիրողներին առաջնորդեց դարձյալ դեպի Հայրամ Էդսոնի հողվածները, և «յոթ ժամանակների» լույսը կրկին սկսեց աճել:

Հրաժարվելով տեսնել երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության և երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա մարգարեության միջև եղած կապը՝ Ադվենտիզմը եկավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը հասկանալու կրճատված և անավարտ կերպով:

Երբ Ս. Ս. Մնտուն հաստատեց խաչելության ամսաթիվը, 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի ամսաթիվը որոշվեց:

Ուրեմն իմացի՛ր և հասկացի՛ր, որ Երուսաղեմը վերականգնելու և շինելու հրամանի ելնելուց մինչև Մեսիան՝ Իշխանը, կլինեն յոթ շաբաթ և վաթսուներկու շաբաթ. հրապարակը դարձյալ պիտի շինվի, և պարիսպը՝ նեղությունների ժամանակներում: Եվ վաթսուներկու շաբաթից հետո Մեսիան պիտի վերացվի, բայց ոչ Իր համար. և եկող իշխանի ժողովուրդը պիտի կործանի քաղաքը և սրբարանը. և դրա վախճանը պիտի լինի հեղեղով, և մինչև պատերազմի վերջը ամայություններ են որոշված: Եվ նա շատերի հետ ուխտը պիտի հաստատի մեկ շաբաթվա համար. և շաբաթվա մեջտեղում պիտի դադարեցնի զոհը և ընծան, և պղծությունների տարածման պատճառով պիտի այն ամայի դարձնի՝ մինչև վերջնական կատարումը, և որոշվածը պիտի թափվի ամայացնողի վրա: Դանիել 9:25–27.

Միլլերի հետևորդները ճանաչեցին խաչելության ճշգրիտ թվականը, և ապա որոշվեց երկու հազար երեք հարյուր տարիների ժամանակաշրջանի ավարտը: «Մեսիայի կտրվելը» «շաբաթվա կեսին», երբ Քրիստոս «հաստատեց ուխտը», որովհետև հրեաները մինչև լեցունը լցրել էին իրենց փորձաշրջանի բաժակը, ինչպես ներկայացված է «պղծությունների տարածմամբ», նույնպես ճանաչվեց: Խաչը դարձավ այն պատմական ուղենիշը, որն էական էր Կեսգիշերային աղաղակի լուրի ճանաչման համար:

Չնայած այն լույսին, որ գտնվում էր այն համարներում, որոնցից ծագեց Աստծո զորության այդքան հզոր դրսևորումը, միլլերականները երբեք չհասան այն համարների այնպիսի ըմբռնման, որը ներկայացված էր Դանիելի՝ այդ երկու տեսիլքների փոխհարաբերությունը հասկանալու փափագով: Այն շաբաթը, որի ընթացքում Քրիստոս հաստատեց ուխտը, բաժանված էր երկու ժամանակահատվածների, որոնք Քույր Ուայթը հետազայում բնորոշեց որպես Քրիստոսի երեքուկես տարվա անձնական ծառայության ներկայացում, որին հաջորդում էր Նրա ծառայությունը՝ ինչպես ներկայացված էր աշակերտների միջոցով: Նրանք տեսան, որ խաչի պատմական նշաձողը դարձավ այն խարիսխը, որով կարելի էր որոշել 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի թվականը, սակայն նրանք չտեսան, որ այն նաև ներկայացնում էր երեքուկես տարվա երկու նույնական ժամանակահատվածների կենտրոնը, և այսպիսով ներկայացնում էր «յոթ ժամանակները», որոնք Աստված Մովսեսի միջոցով կոչեց «Իր ուխտի վեճը»:

Այն ժամանակ Ես էլ ձեզ հակառակ կընթանամ և ձեր մեղքերի համար ձեզ յոթնապատիկ պիտի պատժեմ: Եվ ձեր վրա սուր պիտի բերեմ, որը պիտի լուծի Իմ ուխտի վրեժը. և երբ դուք ձեր քաղաքների մեջ հավաքված լինեք, ձեր մեջ համաճարակ պիտի ուղարկեմ, և դուք թշնամու ձեռքը պիտի մատնվեք: Ղևտական 26:24, 25.

Երբ Քրիստոսը շատերի հետ հաստատում էր ուխտը, այդ ուխտն էր, որի համար Նա հակամարտություն ուներ անհնազանդ հրեաների հետ: Նրա «ուխտի հակամարտությունը» սկսվեց մ.թ.ա. 723 թվականին, երբ ասորիները հյուսիսային թագավորությունը գերության տարան, և ապա հազար երկու հարյուր վաթսուն մարգարեական օրերի ընթացքում հեթանոսությունը ոտնակոխ էր անում բառացի Իսրայելին: Այդ ոտնակոխ լինելուն ապա հաջորդեցին ևս հազար երկու հարյուր վաթսուն մարգարեական օրեր, որոնց ընթացքում պապականությունը ոտնակոխ էր անում հոգևոր Իսրայելին:

Մարգարեական այն շաբաթը, որի ընթացքում Քրիստոսը հաստատեց ուխտը՝ ի կատարումն քսաներեք հարյուր տարիների տեսիլքի, նաև ներկայացնում էր երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների տեսիլքը: Միլլերի հետևորդները քսաներեք հարյուր տարիների մարգարեությունից բավականաչափ ըմբռնեցին, որպեսզի ճիշտ հռչակեին Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը, սակայն նրանք ընտրեցին մերժել այն լույսի մի մասը, որ Գաբրիելի մեկնաբանությունը իններորդ գլխում կոչված էր հաղորդելու:

Գաբրիելը Դանիելին պատվիրել էր ճիշտ բաժանել (մտքով տարանջատել) երկու տեսիլքները, որոնք ներկայացված են որպես «բան» և «տեսիլք», և այդ խորհրդի կատարման մեջ Քույր Ուայթը մեզ հայտնում է, որ հենց դա էր Դանիելի բուն բեռը, երբ նա ձգտում էր հասկանալ յոթանասուն շաբաթների (յոթ ժամանակների խորհրդանիշ), և երկու հազար երեք հարյուր տարիների փոխհարաբերությունը:

Ադվենտիզմի կողմից «յոթն անգամ»-ի մերժումը նրանց դրեց այնպիսի դիրքի մեջ, որ նրանք չկարողացան հասկանալ, թե քսաներեք հարյուր տարիներից կտրված առաջին չորս հարյուր իննսուն տարիները ներկայացնում էին ուխտի ապստամբությունը, որը Մովսեսը նույնացնում է որպես «նրա ուխտի վեճը»:

Նրանք նաև զրկված էին տեսնելուց, որ շաբաթվա միջնամասում կատարված խաչելությունը ոչ միայն պարզապես որոշում էր թվականը, այլև այն մատնանշում էր հենց Քրիստոսի վեճի բուն կենտրոնը Իսրայելի անհնազանդության հետ՝ ուխտի արյամբ: Նրանք կույր էին այն փաստի հանդեպ, որ այն արյունը, որ խաչի վրա շատերի համար թափվեց՝ հաստատելով Նրա ուխտը, միաժամանակ հաստատում էր նաև այն ուխտը, որ ներկայացված է Ղևտական քսանհինգերորդ և քսանվեցերորդ գլուխներում:

Հին Իսրայելը իրենց վրա վերցրեց մի ուխտ, որի պարագաները իրենք սահմանեցին իրենց հռչակմամբ՝ «որ ամենը, ինչ Տերն ասել է, պիտի անենք», միանգամայն անտեղյակ լինելով, որ այն ուխտը, որը Քրիստոսն առաջարկում էր, պահանջում էր, որ Նրա օրենքը գրվեր սրտի վրա: Ուխտի պայմանների նրանց փարիսեցիական սահմանումը խոչընդոտեց նրանց հասկանալու և ընդունելու ճշմարիտ ուխտը:

Ժամանակակից Իսրայելը խաչի արյունը շաբաթվա միջնամասում սահմանել է այնպիսի եզրերով, որոնք ժամանակակից Իսրայելի վրա բերում են նույն կուրությունը, որ հին Իսրայելի վրա էր, երբ նրանք մերժեցին Մեսիային և հռչակեցին, թե Կեսարից բացի այլ թագավոր չունեն:

Ժամանակակից Իսրայելը կույր է այն փաստի հանդեպ, որ այն պատմությունը, որը Գաբրիելը ուրվագծեց Դանիելի համար, ներառում է ոչ միայն ուխտի հաստատումը, այլև այն ցրումը, որ գալիս է նրանց վրա, ովքեր մերժում են այդ ուխտը, որովհետև համարները ցույց են տալիս, որ հեթանոսական Հռոմը (այն իշխանը, որ գալու էր) պիտի կործաներ քաղաքն ու սրբարանը, և որ մինչև պատերազմի վերջը (որը ոտնակոխ արեց սրբարանն ու գորքը) «ամայացումներ», հոգնակի թվով, էին վճռված:

Այն պատմության մեջ, որտեղ Քրիստոսը Իր արյունը թափեց՝ շատերի հետ ուխտը հաստատելու համար, հեթանոսական և պապական Հռոմի երկու ավերիչ գործությունները հստակորեն նույնացվում են: Խաչի վրա թափված արյունն է այն, ինչ Քրիստոսը բերում է երկնային սրբարան, և դա Իր գործի խորհրդանիշն է, ինչպես ներկայացված է քսաներեք հարյուր տարվա «mareh» տեսիլքում: Այդ պատմությունը միահյուսված է քսանհինգ հարյուր քսան տարվա «chazon» տեսիլքի պատմության հետ, ինչպես ներկայացված է երկու ավերիչ գործությունների միջոցով, որոնք պիտի կոխկոտեին սրբարանը և գորքը:

Այն ճշմարտությունները, որոնք Միլլերի երազում ներկայացված էին որպես գոհարներ, շողում էին արեգակի պես պայծառ, բայց անավարտ էին: Վերջին օրերում, երբ Կեսգիշերյան Աղաղակը կրկնվի մինչև իսկ տառացիորեն, հենց այդ գոհարները «կեղտի խոզանակով Մարդու» կողմից կնետվեն նոր, ավելի մեծ գանձատուփի մեջ, և ապա կշողան տասն անգամ ավելի պայծառ, քան սկզբում էին: Դրանք դառնում են վերջին Կեսգիշերյան Աղաղակի լուրի փորձաքարը: Այդ գոհարները Հաբակուկի կողմից մարգարեացված երկու վկաների միջոցով հատուկ կերպով նույնացվեցին որպես տախտակներ: Երբ 1843 և 1850 թվականների pionerական քարտեզների երկու տախտակները դրվում են միմյանց վրա՝ «տող առ տող», Միլլերի գոհարները հատուկ կերպով նույնացվում են, և այդպիսով այդ գոհարները ներկայացնում են վերջին Կեսգիշերյան Աղաղակի լուրը:

Երկու քարտեզների վրա ներկայացված ճշմարտությունների մեծ մասը պատկերում է այն մարգարեությունները, որոնք կատարվել էին մինչև 1844 թվականը, ինչպես, օրինակ, Դանիել յոթերորդ և ութերորդ գլուխների գազանների նույնականացումը: Ներկայացված է Դանիել երկրորդ գլխի պատկերը: Այնտեղ առկա է այն վեճը, թե տեսիլքը հաստատողը Հռոմն է, թե Անտիոքոս Եպիփանեսը: Այնտեղ են առաջին հիասթափությունը և Ամբակումի ու տասը կույսերի հապաղման ժամանակը: Այնտեղ է երրորդ հրեշտակի գալուստը, ինչպես նաև երկնային սրբարանը: Այնտեղ է «ամենօրյա»-ն՝ որպես հեթանոսության խորհրդանիշ: Եվ, անշուշտ, այնտեղ են իսլամի երեք Վայերը: Երբ հավաքվում են միասին, քարտեզները ներկայացնում են «գիտության աճի» մի պատկերավոր ներկայացում, որը տեղի է ունենում, երբ Հուդայի ցեղից Առյուծը բացում է մարգարեական մի ճշմարտության կնիքը:

Քանի որ ավարտին ենք մոտենում Ուլայի գետի տեսիլքի՝ որպես 1798 թվականին՝ վախճանի ժամանակ, ապակնքված մարգարեական գիտության խորհրդանիշի, մեր քննությանը, որը աճեց՝ կազմելու Ուիլյամ Միլլերի երազի նոր, ավելի մեծ արկղիկի զարդերը, մենք կրկին կանդրադառնանք այն միլլերական ճշմարտություններին, որոնք

իրենց պատմության մեջ անավարտ էին: Դրանցից ոմանք անավարտ վիճակում մնացին՝ պատմության այն ժամանակահատվածի պատճառով, որում ապրում էին միլիերականները, իսկ մյուսները մնացին անավարտ՝ նրանց անհնազանդության հետևանքով, ովքեր հրաժարվեցին ընթանալ երրորդ հրեշտակի առաջադիմող լույսին համընթաց:

Այս բաները կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Նրանք, որոնց Աստված պատգամով է ուղարկել, միայն մարդիկ են, բայց ի՞նչ բնույթ ունի այն պատգամը, որ նրանք կրում են: Կհանդգնե՞ք արդյոք երես դարձնել զգուշացումներից կամ թեթև համարել դրանք, որովհետև Աստված ձեզ հետ չի խորհրդակցել այն մասին, թե ինչն է նախընտրելի լինելու: Աստված կանչում է մարդկանց, ովքեր պիտի խոսեն, ովքեր պիտի բարձրաձայն աղաղակեն և չինայեն: Աստված բարձրացրել է Իր պատգամաբերներին, որպեսզի նրանք կատարեն Իր գործը այս ժամանակի համար: Ոմանք Քրիստոսի արդարության պատգամից երես են դարձրել, որպեսզի քննադատեն մարդկանց և նրանց անկատարությունները, որովհետև նրանք ճշմարտության պատգամը չեն խոսում ամբողջ այն շնորհքով և հղկվածությամբ, որ ցանկալի կլինե: Նրանք չափազանց մեծ նախանձախնդրություն ունեն, չափազանց լուրջ են, խոսում են չափազանց հաստատականորեն, և այն պատգամը, որ բժշկություն, կյանք և մխիթարություն պիտի բերեր բազմաթիվ հոգնած ու ճնշված հոգիների, որոշ չափով մեկուսացվում է. որովհետև ճիշտ այն չափով, որքան ազդեցիկ մարդիկ փակում են իրենց սեփական սրտերը և իրենց սեփական կամքերը հակադրության մեջ դնում այն ամենին, ինչ Աստված ասել է, նրանք կձգտեն խլել լույսի շողը նրանցից, ովքեր տենչացել և աղոթել են լույսի և կենդանարար գործության համար: Քրիստոս Իր դեմ ուղղվածի պես արձանագրել է Իր ծառաների դեմ ասված բոլոր կոշտ, հպարտ, ծաղրական խոսքերը»:

«Երրորդ հրեշտակի լուրը չի հասկացվի, և այն լույսը, որ իր փառքով լուսավորելու է երկիրը, կկոչվի կեղծ լույս նրանց կողմից, ովքեր հրաժարվում են քայլել նրա աճող փառքի մեջ: Այն գործը, որ կարող էր կատարված լինել, ճշմարտությունը մերժողների կողմից կմնա անկատար՝ նրանց անհավատության պատճառով: Մենք աղաչում ենք ձեզ, որ հակառակվում եք ճշմարտության լույսին, հեռու կանգնեք Աստծո ժողովրդի ճանապարհից: Թող երկնքից ուղարկված լույսը շողա նրանց վրա հստակ և հաստատուն ճառագայթներով: Աստված ձեզ, որոնց մոտ այս լույսը հասել է, պատասխանատու է համարում այն գործածության համար, որ անում եք դրանից: Նրանք, ովքեր չեն կամենա լսել, պատասխանատվության կենթարկվեն, որովհետև ճշմարտությունը նրանց հասանելիության սահմաններում է բերվել, բայց նրանք արհամարհեցին իրենց հնարավորություններն ու արտոնությունները: Աստծո ժողովրդին ուղարկվել են պատգամներ, որոնք կրում են աստվածային հավաստագրերը. Քրիստոսի փառքը, վեհությունը, արդարությունը՝ լի բարությամբ և ճշմարտությամբ, ներկայացվել են, Հիսուս Քրիստոսի մեջ Աստվածության ամբողջ լիությունը ներկայացվել է մեր մեջ գեղեցկությամբ և հմայքով՝ գրավելու բոլոր նրանց, որոնց սրտերը փակված չէին նախապաշարմունքով: Մենք գիտենք, որ Աստված գործել է մեր մեջ: Մենք տեսել ենք, թե ինչպես են հոգիները մեղքից

դառնում դեպի արդարություն: Մենք տեսել ենք, թե ինչպես է հավատքը նորոգվում
զղջացողների սրտերում: Մի՞ թե մենք պիտի լինենք այն բորոտների նման, որոնք
մաքրվեցին, գնացին իրենց ճանապարհով, և միայն մեկը վերադարձավ՝ Աստծուն
փառք տալու: Ավելի շուտ պատմենք Նրա բարության մասին և սրտով, գրչով ու
ձայնով փառաբանենք Աստծուն»: Review and Herald, May 27, 1890.